

Jag har fått en bra idé

PROSADIKTSAMLING

OLAOLA

© Ola Nilsson 2006
<http://olaola.se>
oilyfanten@hotmail.com

Det är nåt nytt i världen. Den är krispigare. Allting syns tydligare. Jag känner mig som Petrarca när han gick upp på ett berg och pekade ut och sa "där är den, framtiden". Eller vad han nu sa. Han pekade i alla fall. Detta är en samling texter i oordning från flera år. Vad jag vill få fram är att det är nu det händer. Det är nu vi har chansen att skrika på stan, åka rymden runt och berätta för varann hur mycket älskar varandra. Det är dags nu. Ta skeden från munnen och arslet och berätta sanningen. Eller åtminstone vad vi tror på. Vad vi gillar och ogillar. Vi är trötta på att vänta, vi är redan ute i världen. Det är nu det börjar. Så jag ska berätta för de jag älskar hur och hur mycket jag älskar dem. Och jag ska göra av med pengarna nu, så länge jag har dem. Jag ska kyssa dina läppar för att det är så ljuvligt. För njutningen. För intellektet.

Jag är liksom gjord för den här tiden. Inte så konstigt kanske men det är inte alla som trivs som jag. Jag älskar kroglivet. Jag älskar städerna tempotsexfixeringen sporten doften.. allt. Som sagt är det inte så konstigt men jag tror jag trivs bättre än de flesta. Och det är ju lite lyx.

Om du vore ett parti skulle jag rösta på dig.
Om du vore ett hockeylag skulle jag heja på dig.

Jag gillar kaffe. Jag gillar mjölk. Men att blanda ihop dem är ju bara ett missförstånd, och en rädsla för tydliga, distinkta smaker. Att inte våga gå in för något till fullo, att ha det mysigt när man kan ha det underbart. Som att nöja sig med att gilla istället för att ge sig hän och älska. Det är nåt mesigt försiktigt med hela den här kaffelattegenerationen. Gå hela vägen för fan.

En god vän sa med ett förklarande leende när det var dags för en ny runda i baren efter några drinkar att "jag dricker helst min sprit ren". Såklart. Det är ju så man känner smaker. Ordentligt, friskt. Inte urlakat och trött. Rysk vodka utan is.

Så våga ta steget; älska fullt ut och känn, känn varje hårstrå resa sig när du tar en djup klunk. Slå dig fri från de som förstör kaffesmaken med litervis med mjölk, de som häller Coca Cola i rödvin och de som säger kanske när man frågar om de ska med till Istanbul.

Jag vill berusa mig av dig. Dricka upp dig. Varenda droppe av dig. Frossa dig, inhalera dig tills jag är skitfull av dig. Då, med den berusades logik, fortsätta dricka. Kröka tills jag tappar minnet och gör sånt man knappt visste att man ville. Full av dig. Aspackad. Folk kommer tycka att jag fått för mycket, men jag kommer säga att det var den bästa, perfekta, fyllan. Så full av dig att jag visar arset på stan. Råkar skrika på polisen. Och råka skrika att jag är kär i dig. Så full av dig att jag skäms, fast det gör jag inte för jag är så jävla full. Av dig.
Jag vill berusa mig av dig.

Bekräftelsesucker

Det är jag. Jag vill ha bekräftelse hela tiden. Det tror jag alla vill ha för övrigt.

Säg till mig när du står bakom mig i ICA-kön att jag är snygg.

Säg till mig att jag är smal och snygg när vi är på väg till stranden.

Säg till mig att jag gör bra låtar när jag spelar.

Att jag skriver fantastiska dikter när jag skrivit.

Att jag är den roligaste på jorden när jag skämtar.

Att jag spelat VM om jag haft tid att fortsätta med fotboll.

Att det är nåt sexigt över mig när jag dansar.

Att jag har god smak när jag ber om extra peppar i grekisk fastfood-vagnen.

Att jag ska säga några extra ord när vi pratar i telefon för att jag har så fin röst.

Säg även till mig att jag är bäst när jag inte gör ett dugg.

Att jag har så fina ögon när jag bara sitter rakt upp och ner.

Att jag har utstrålning som ingen annan.

Alla jordens kvinnor och män -stöt på mig! Hela tiden. Blinka med era vackra ögon och bjud hem mig på te. Vänd er om efter mig på stan. Fråga mina vänner efter mitt nummer och ring mig.

Jag mår så bra då. Av bekräftelse. Jag får energi av den. Som alla andra. Fast jag säger det nu rakt ut. Ge mig bekräftelse. Eller ska vi kalla det kärlek.

Träffade vänner i Skövde. Stenkul. Mat. Sprit. Bastu. Öl. Feber. På hemvägen nu kräkte Lina på bussen. Stackars. Men lite kul.

Visst ska vi köra genom Europa. Helst inatt. Helst nu.
Solglasögon och vind i håret.

Det hade faktiskt varit skönt. Inte bara för att det är
romantiskt snyggt utan mycket för att det är sa jävla kallt i
Sverige i januari. Och för att man får knega för kass lön. Och så
har jag träffat en snygg tjej.

När folk börjar säga att de älskar varandra så menar de nog ofta det men ganska snart förloras krispigheten. Och då är det meningslöst. Säg inte jag älskar dig utan krispighet.

Att inte ha krisp är som att gå i snö utan ljud när det är riktigt kallt. Det kunde ha knastrat. Och krispat.

Jag menar varje kyss till dig.

Jag är kanske enkel att få omkull
Men jag räddar världen för dina läppars skull

Vi gjorde snöänglar på Kungsgatan.

Ibland har jag fått följa dig hem.
En gång skjutsade du mig på cykeln hem.
Vi hade druckit 150 000 liter sprit.
Det var snö och is och halt som glas.
Du väger nog 45. Och jag kanske 77. Men vi dog inte.
Det är det vackraste jag gjort.

Min mor hade inte cancer; hon fick provsvaren idag. Milde moes va skönt.
Tack ska ni ha.

Vi får aldrig glömma att vi är bäst i världen.
Vad folk än försöker trycka ner oss med. Hur mycket de än står och hoppar på våra luftstruppar, så får vi aldrig glömma.
Att vi kan döda drakar och kyssa glöd in i varandras kroppar och hjärnor. Att det finns genvägar som bara vi känner till och att stjärnorna blinkar till oss när vi står under dem.
Vi får aldrig glömma att vi är bäst i världen.
Vi kan få folk att skratta. Vi kan få folk att rysa, att känna en längtan större än all kärlekslängtan i hela världen tillsammans.
När någon ger oss kritik ska vi ibland skaka den av oss som en våt hund och tänka att du har fel din jävel; jag vet nog fan bäst för jag är bäst i världen.
För det är vi. Glöm aldrig det.
Vi får aldrig glömma att vi är bäst i världen.

Rembrandt målade över 60 självporträtt. Det sade de på TV. Det var som fan. Ett per minut om han målade dem på en timme. Det är snabbt. De kan inte ha blivit så bra. Slarviga, kanske. Eller kanske inte. De kan ju ha blivit bra ändå. Ett hundrameterslopp anses ju inte vara bättre för att det tar väldigt lång tid till exempel.

Cirkus & Fyrverkeri

Spotta och klös

Lura vakterna, tös

För om du tränger dig förbi

Så finns det Cirkus & Fyrverkeri

Sparka och trängs

Knuffa och Släng

För om du tränger dig förbi

Så finns det Cirkus & Fyrverkeri

För att göra omelett måste man knäcka några ägg.

Även Danmark

1. Det är till oss de skriver låtar
Om allt de vill och allt de kan
Varenda liten, liten textrad
Han tänkte på oss i Born to Run

Det är vi som förstår hur det kan kännas
Vi som förstår vad som menas
När Tatu bara skriker
They´re not gonna get us

2. Det är till oss de skriver talen
Det är oss de tackar till
För oss de sänder radio på natten
Vi som inte kan sitta still

Vi som tömmer alla barer
Om oss de ropar herregud
Fastän vi föraktar alla religioner
Även Danmarks vem de än tror på nu

brygga

**Vi är för gamla för att rymma hemifrån
Vi får väl kalla det att fly**

ref Ta mig dit igen
Ta mig dit igen
Dit man oftast flyger kvast
Där man bjuder på allt
Där det stinker tequila, kött och salt

Det har nog flyttat in in en snygg brud i huset mittemot. Alltså det hus som hänger ihop med mitt. Hon sitter med huvudet ut genom fönstret och tittar sig omkring. In till mig. Jag vaknade naken med en tjej tvärsöver som tittade på. Inspirerande. Åtminstone för en exhibitionist som jag. Som dessutom gillar kvinnor. Nu gäller det att göra som man tänkt i flera år -se tuff ut när man är hemma om någon skulle iaktta en. Jepp.

Det kan förefalla besynnerligt att ha kärleksbrev till gamla flammor på internet för beskådning och försäljning. Min tjej och jag har pratat om det i natt. Hon tycker det är lite konstigt. Eller att jag är sinnessjuk. Flamman hörde av sig idag och ville att jag skulle ta bort hennes namn. Och det drog igång hela diskussionen. Skillnaden mellan privat och offentligt. Det är kul att böja gränser, fast det kan bli hektiska diskussioner.

Nu är morfar död. Lennart. Död. En tår i ögonvrån. Han är inte kvar alltså. Hur går det till när någon bara försvinner?

Det är höst 2003. Lite moln på himlen och klockan är snart nio på morgonen. Och mormor sitter själv. Och undrar vart han tog vägen.

De sista dagarna har morfar pratat om konstiga saker. Att det var krig och han var kavallerist. Så var det ju inte riktigt. Hans hjärna sa väl adjö. Men förvisso var det väl krig alltid. Allting snurrar ju och vi krigar. Morfar med. Det är en vacker höst. Snart ska allting börja hända. Jag ska stå på scener, syrran ska doktorera och min andra syrra ska ha barn. Det kommer inte morfar veta något om. För han är kavallerist i kriget. Eller nä, han har gått av hästen och satt sig bredvid. Fast vi ska tänka på honom ibland. När vi står på scen, doktorerar eller föder barn. Då ska vi tänka på morfar. För lite av hans kraft har vi kvar.

Det var en höstdag när farfar dog också. Jag skrev den gången att han dog under den vackra hösten 2001. Nu har det gått två år och det är en vacker höst igen.

Och så blir allting lite konstigt. Lite mer stilla. Lite saktare går allting idag. Och morfar är död. Kajsa Bergkvist kommer hoppa höjdhopp ändå. Fast lite saktare.

En sak: Kommer det inte komma en reaktion på allt det här som handlar om att förändra sig själv. Den trend som finns att det är bra att förändra och bygga upp nya egenskaper. Har inte den pågått så länge nu att det kommer hända något. Fame Factory som vill att du ska bryta ner det du har och lära dig hur du ska göra, dansa, gå, sjunga, prata med folk omkring et cetera. Tjockholmen; ändra dina vanor.

Var dig själv kommer det väl bli en reaktion för. Nu är jag inte någon övervintrad proggare som vill återuppleva 70-talet, men lite av genikultens 1800-tals idéer... I alla fall: det man har är umikt och intressant och givande. Och med någon slags normalfördelning så finns det mesta och vi behöver inte göra om oss.

Och jag tror att vi kan fortsätta att tala vår egen dialekt även på riksteatern samtidigt som vi rakar pungen utan att det blir motsägelsefullt. Det man vill behålla naturligt kan man.

My God, You´re so gay.
Du behöver lite cock i dig.

Sa hon till mig på halvaustraliensiska när jag satt på jobbet och lyssnade på smöriga ballader. Fint på nåt sätt.

Nu har jag kommit på en definition för förälskelse. För att veta när man är förälskad och inte. Det kan ju vara bra att veta.

Df: När man kommer på sig själv med att gå och längta efter SMS.

Man kollar noga så att man kan höra telefonen och så den är påslagen och så. Så att man märker direkt. Man längtar.

Ett o-talstypiskt sätt måhända, kanske väldigt just nu. Men nog ganska bra. Kanske även pubertalt. Men en bra def.

Jag har anlagt en mustasch idag. En tangorabatt. Nya tag. Ibland köper jag en ny skiva när det är dags att ta nya tag. Den här gången skaffade jag mustasch.

De grep Saddam häromdagen. Och jag såg Regina Lund. Jag tror hon blev lite kär i mig. Jag satt på tredje raden. Jag blev lite kär i henne med. Så hon behöver inte vara ledsen.

Hon, min gamla tjej, körade med Papa Dee igår. Efter konserten flörtade de lite och tyckte att de ömsesidigt var trevliga, vettiga och snygga. På hemväg efter barrunda började han hånglas. Hon avböjde. För att jag var överst på listan. För att hon fortfarande är kär i mig. För att ingen kan mäta sig med mig, tillade hon.

Hon kunde gjort det och sen fixat skivkontrakt till mig. Tycker jag. Plus att jag kan erkänna att jag blev lite sotis.

Fast lite smickrad blev jag att jag går före honom. Han en musklig, svart, stor man. Jag en svag, blek. Men jag har kanske vissa kvaliteter.

Om du är glad eller förbannad
Om du är svart eller blekaste vit
Så länge du följer dina känslor
Så är du välkommen hit

Du får vara precis som du vill
Tuff, blyg eller rädd
Men jag tror nog att det är en fördel
Om du gillar sprit och sex

Vi älskar varandra
Vi föraktar all religion
Vi använder inga vapen
För att skydda vår garnison

Du behöver inga dygder
Inte ha ett fast säkert jobb
Behöver inte lägga klinker
Vi ger dig rock n' roll

Vi skiter i politiken
Om du knullar med kvinnor eller män
Så länge som du tror
Att satan bor i himmelen

Det är party
Det är sedeslöst
Välkomna in i salen
Till festen utan måsten, bara fullt, fullt, fullt ös

Spanska tjejen

Vi letar alla efter någon som kan ta oss ut. Nån som i filmen, som liksom sätter fart. Nån spansk, het brud som får en att både röka och dricka och knullar hela natten, men sen ändå stiger upp tidigt nästa morgon och fixar alla dealarna och gör allt det spännande och dessutom får bra betalt.

Nån som kan ta oss ut. Olaszabal heter hon i efternamn och hon gör dig världsberömd och får dina drömmar att gå i uppfyllelse. Och dessutom sätter på dig. Och bjuder på sprit. Perfekt. Klart att alla letar efter nån sån.

Ganska ofta kommer jag på att jag älskar mina vänner. Att de är det bästa som finns. De som får en att känna världen. Att leva upp. Att älska.

Fredagen som gick fick jag olika kärleksbesked som gjorde att det spratt till i mig gång på gång.

Och som en passus kan jag säga att de som menar att den digitala tekniken med olika meddelandeformer skulle leda till isolering och mindre kontakt med riktiga känslor kan gå och dö.

Bland annat under denna dag. Alltså det kom, fantastiskt nog, mer men jag tar det bästa.

SMS från Shirine om att hon känner sig förälskad i mig.

Mail från henne att det är nåt speciellt mellan vissa människor.

SMS från Truls: "Hallå ditt svin! Jag börjar tycka att du varit borta för länge ditt as. Det var kanske tom bra ett tag men nu är det bara drygt.... Jt táime!"

Hasse kom och hälsade på och drack kaffe och lovade att spela bas till mina och Björns nya låtar. Och sa att det skulle vara hur gött som helst.

SMS från Tomas: "Käka pizza med oss imorn och gå på Pers revy!"

Peter inlägg i gästboken på min hemsida: "hittade hit idag. fint och kul. snart ska vi spela ihop igen. det är kul /p"

Två kändisrelaterade upplevelser. Först om när jag fick förmånen att möta Sharon Dyal. Hon som jag varit kär i när jag var yngre och alltid kommer vara. Jag och Shirine hade en enda gång varit ute och sprungit tillsammans, och kom på T-centralen då vi mötte Sharon. Shirine hade sjungit med henne så därför stannade vi och jag blev presenterad. Detta är en sådan här fjortispinsamhet ska sägas. Jag träffade henne, och där stod jag i mina gröna för små träningsbyxor, fåniga dojjor, snor på tröjan och, ja byxorna var för korta. Och hon kan inte ha blivit kär i mig. Jag hade på min tontigaste mössa dessutom. Den andra saken är att när jag slog på TV:n var det Så ska det låta, och Johan Johansson var med. Den store punkaren. Vad har hänt?

Det är så mycket vär i luften att man knappt får plats.

Spela rockmusik live, få orgasm och falla fritt. Samtidigt.
Måste vara den totala upplevelsen. Det sublima. Så jävla fett.
Ska se om jag får tid till det på tisdag.

Färjestad förlorade SM-finalen. Mot jesustöntarna HV. Jag vill dö.

En längtan att ge sig av. Inte till något som man tänkt mycket på på sistone. Inte efter jobb och succé. Skivor och kontrakt. Utan bara att ge sig iväg. En roadmovie på riktigt. Kanske inte så glammigt som man kan tro, men en stark längtan efter det känner jag nu. Samma känsla som när man var 17. Intressant.

Alltid Fler

1. Det kallar och blinkar överallt
Norrifrån och söder, bak i tiden och fram
Ni viskar och ropar; jag ringer inte tillbaks
Redan ute för att mötas så vi kan ge oss av

Nerverna utanpå, adrenalin
Full fart framåt, älsklingen min
Känslor man borde ha glömt
Men det hände idag; jag har ju aldrig fått någon sömn

2. Helt klart förbjudet, över gränsen igen
Fienden hade pustat ut, glömt förälskelsen
Trodde ni att vi fått nog, stackars er
Det vet ni väl, att vi alltid vill ha mer

Sprit och sex och löftesbrott
Kärleken är vackrast ont och gott
Jag är kanske enkel att få omkull
Men jag räddar världen för dina läppars skull

3. Jag skiter helt i om det är rätt
För så här när det brinner; jag flyger så lätt
Ge mig dina lögner nu igen
Det får helt enkelt vara sanningen

brygga

Ring mig, ring mig igen *2
För evigt din, kärleken

ref Lova mig, lova mig lova mig
Inatt är det säkert du och jag
Inatt är vi säkert fler

Jag
skulle
vilja
säga
att
jag
är
ledsen,
men det är jag inte.

Folk är lata. Så är det. De saknar drivkraft. Folk tycker att det är konstigt att man letar, dyker, röjer. För att man har en drivkraft. Folk i allmänhet är lata. De söker lugn och ro säger de, men i själva verket är de bara lata. Som det här med att söka partners som det heter. Man tröttnar på det eftersom de flesta, vad de än säger, mest vill slå sig till ro, vara tråktrygga. Men egentligen är det bara för att de är lata. Var är de som vill söka nya platser, inte veta varför de kastar sig in i bilen på morgonen och kör tills vägen tar slut, de som letar efter fler människor med låga även om man träffat några. En del skyller på att skaffa barn mninsann känns lika stort som allt annat. Men skaffa gärna barn men var inte sen så jävla lata. Folk är lata. Jag med ibland. Var inte så lata.

Ska strax skriva lite om sommaren 2004.

Söndagkväll 2004. Den 11:e juli.

Vi drog till Portugal. Bilsemester. Jag, Hasse, Truls, Pontus och Sofie. Stannade och badade i Gijon i Biscayabukten, stannade och hälsade på Emma, lilleemma, i Strassbourg, som förvisso sa att jag var tjock så jag blev sur, jag är ju fan smal. Och vi var i Porto. Fantastsikt att se fotboll; jag grät när Zlatan klackade in 1-1 mot Italien. All spänning och all dramatik; det var underbart. Vi var på Nu-blommar-löken-festivalen i Porto där man gick runt och slog varann med blommande lökar eller stora plastsläggor i huvudet för att det betydde lycka. Fullt, fullt med folk och fyrverkerier o kall öl. Kärlek i luften; man limmade ju liksom på de flesta man slog på. Fantastiskt. Nu blommar-löken-festivalen. Den finns. Underbart. Vi hade helkul, bra, kul snack. Truls blev sjuk på hemvägen och då blev han lite konstig, men det var nog bara för att han blev sjuk. Så det var inte hela världen. Men fan vad jag kom närmre Pontus och han är ju fantastisk. Precis som Hans. Fiffi var också kul men var måhända lite naiv, men kul är hon. Jag gillar allesammans mycket vill jag säga. Vinden i håret på denna resa. Gjorde av med för mycket pengar, men det var det värt. Så nu är man pank och det regnar. Men jag skriver låtar, fixar hemsidor med vänners hjälp och teatersökandet förbereds. Och KAF ska sättas upp några pinnhål igen. Jag ska fixa en kille som kan hjälpa oss. Johan lär ha heta. Hoppas det går vägen. Och på nåt sätt ska det fan göra det. Sommaren innan allt ska hända. Startgrop. Och det blir verkligen så när man inte har några pengar.

Samtal mellan två före detta kollegor, där den ena jobbade natt och den andra dag.

-Jag saknar att möta dig på morgonen med ett finurligt leende som gjorde dagen bättre.

-Och jag saknar dig, du morgongudinna med glöd och flygande tefat i blicken.

Den kvava luften trycker på våra hjärnor. Vi blir osäkra och tvivlar på vår plan. Kanske skulle man ta reservplanen direkt och dra långt bort och skriva romaner. Det är början av augusti och jag väntar förvivet på att det ska åska. Det kan inte bara vara jag som märker det. Den kvava luften trycker på våra hjärnor. **Regn och åska kom. Kom regn och åska.**

Jag ska ju spela rockmusik. Det är det jag egentligen kan. Det är där jag passar bäst.

Jag kan låtsas att jag kan en massa saker, som teater, svenska, vissång. Men det jag gör bäst är fan rock n' roll. Finkultur kan jag tycka om lite, eller i alla fall låtsas. Men det jag borde göra är rockmusik.

Så jag ska ringa grabbarna.

Säg att det inte riktigt lyckas -att det skiter sig om några år. Då finns det en back up. Man kan ge sig ut på äventyr. Skriva en bok eller öppna en bar. Det kom jag och Hampus fram till.

Inte nån som bara kan följa med om man vill.
Utän nån som också vrålar ätt de måste.

Vackra Pojkarna (med eller utan mascara och ishockey)

1.

Vi är de vackra pojkarna
Vi är de vackra pojkarna
Vi är de vackra pojkarna som gråter

Gråter framför TV:n
Gråter på Medborgarplatsen
Gråter för kärlek och Mats Sundin

2.

Vi springer efter flickor och pojkar
Romantiserar om flickor och pojkar
Det är vi som ger rosor om natten

Vi drömmer och hoppas och gråter
Sitter hemma och skriver sorgliga låtar
Om till exempel att jag lät bli en kyss inatt

stick:

Med eller utan mascara
Med eller utan ishockey
Så är det sant alltihop

ref

Varje natt gråter vi för din skull
Varje natt gråter vi för din skull
Varje natt; vi är de vackra pojkarna som gråter

Jag vill bara stå i

centrum

Jag vill inte vara den som vill lära mig så mycket. Den som ordnar så att allt funkar. Inte vara producent och vara den som tänker på allt. Och vara så bra på det. Inte vara så förutseende och smart och kunna förebygga allt. Smidig och vansinnigt intresserad av allt. Se och lära av "hela processen". Det vill jag inte.

Jag vill bara stå i centrum. Och göra det som faller mig in. Vara den som står på scen. Och inte bry mig ett skit om hela processen. Bara få soljäveln att gå upp och ge folk rysningar och blanka lyckliga ögon.

Nu har min "Svenska mästare 2004 Malmö FF"-tröja kommit. Ska gå och hämta den på posten. Sen ska jag ha den på mig i ett år.

Hej!

Jag måste få tag i en Färjestadpuck.

Det började med att min gode vän Björn i unga år köpte en puck via postorder. Han fick den i brevlådan en fredag och har många gånger berättat hur glad han blev. Han sprang runt med den i huset i sin pyjamas.

Denna fina puck, med gammal fin 70-talslogga på fick jag många år senare i present på grund av att han såg mitt stora FBK-hjärta. Efter det brukade vi ha med den på stan och den som höll i pucken tog ibland fram den och skrek: "Jag har en Färjestadpuck!" Och så svarade de andra "Och den smakar mumma!". En fantastisk lek.

Leken fick dock ett slut när vår vän Ryggen, kallad så på grund av att han har lång rygg, tyckte att pucken fått för mycket chipsfett på sig under en kväll (ett svepskäl -han hejade på Björklöven) och slängde pucken i soporna. Innan vi fattat detta så hade sopbilen redan varit där och katastrofen var ett faktum.

Nu vill jag köpa två puckar, en att ha själv och en att ge till den gode Björn i present. Men de finns inte längre att köpa på hemsidan. Eftersom jag bor i Stockholm kan jag inte snabbt svänga förbi hemmaisen och stå och hoppas att Prestberg skjuter högt över och på så sätt få en puck. Så jag hoppas att ni kan hjälpa mig. Med att sälja mig två puckar. Gärna med logga. Det måste finnas två kvar i nån gömma... Så att Sverige kan få höra ropas över nejden igen "jag har en färjestadspuck och den smakar mumma!!!!!"

Snälla hjälp mig.

Skicka dem till min adress mot postförskott om det går, eller berätta hur vi ska fixa det hela.

Ola Nilsson

Apelbergsgatan 60 (3 tr)

111 37 Stockholm

073/683 74 49

Tack på förhand!

Om inte ni kan hjälpa mig, vidarebefordra då detta mail till någon som kan, snälla.

/Olaola

Föreläsningsside: hoppa av skolan i tid. De som lyckas på riktigt har inte varit duktiga i skolan. Se på mig, jag var för bra i skolan. Men kanske det ger sig nu när jag fattat att man måste svina.

Att bara säga upp sig. Det är tufft.

Jag vill vakna upp hos dig i Rågsved igen. Leta efter tunnelbanestationen igen. För jag har ju inget lokalsinne.

Jag vill smyga ut utan väcka dig igen.

Indignerat drar skämt för mig själv om Ebba Grön och Rågsved
Med svidande ögon på tåget sitta och minnas vad vi sa till varandra under den svindlande natten som just tog slut. Allt om teatern och kärleken och fotbollen. Du gillade spanska ligan och jag gillade Allsvenskan.

Minns dina ögon som klädde av mig fastän jag sov med kläderna på.
Jag vill till Rågsved igen.

De sa att vi var för fulla i vakten på spyan i lördags, och det kan man väl ta. Men de sade likadant på Fashing, vårt eget danshak, då skulle jag bevisa motsatsen med att hjula längs Kungsgatan. Det gick så där. (Detta borde bli en låt.) Och när vi sen skulle åka taxi var det med en snubbe som sa han hette Peder. Han vill inte bara köra oss. Han ville dessutom knulla med mig. Jag avböjde och han var artig nog att ta ett nej, dock bjöd han på KITKAT och gav oss sitt visitkort. "Peders taxi". Jo, jag tackar jag.

Någon har fantamig snott bilen. Min volkabuss som jag skulle ha i sommar. Någon jävel har nallat den. Jag har förvisso sagt att det är en rånarbuss, men det var ju inte så jag menade. Så då får jag gå i sommar. Ja ja.

Efter en helg med en trolsk kvinna, spansk fotboll och lite sprit mår man bra. Hon sa en väldigt fin sak: "Jag blir ledsen när du tar på dig kläderna." En komplimang, en uppvigling till snusk och en vacker sårbarhet, allt på en gång.

Nu måste man fråga en massa

När man växer upp tror man att alla är på ens sida. I alla fall för en som var som jag under uppväxten. Jag var snäll, foglig och förståndig. Det har gått över kan ju inflikas. Nåja... Jag kände att vi delade åsikter och att vi var i samma lag. Alla som var lika gamla i alla fall. Det var liksom vi mot de äldre. Vår generation hade fräscha idéer och bra sätt att leva. Vi visste tillsammans hur saker skulle gå till så att livet skulle bli bra. Det fanns ju inte att någon inte ville gå ut på rast om det erbjöds några minuter innan lektionen egentligen var slut. Och om nån ville stanna så var det för att det var något väldigt speciellt, men att det var en bra idé att ha rast tyckte lätt alla. Att grammatikprov var något otäckt tyckte alla. Att musik var viktigt tyckte nästan alla. Att det var mysigt att sova över i sovsäck hos sina kompisar tyckte man likaså. Även om man inte tyckte exakt lika, så var man i alla fall på samma sida. Grundvärderingarna om rast, läxfria dagar och att discon var spännande hade man gemensamt. Alla. Världen skulle bli bättre när vi fick bestämma mer. Som borde börja märkas nu nån gång. 15-20 år senare.

Men. Något har hänt. Folk har bytt sida. Det finns nu de som tycker att det är dumt att vara uppe sent på nätterna. Att det är vettigt att skaffa hus, även om det inte ligger riktigt där man hade tänkt sig. Att det är bra om semestern är planerad i god tid. Såna saker kan folk tycka fastän de är födda samma år som jag.

När började det hända? När var det transfersäsong; varför varnade man inte om det i TV och tidningar?

Visst har man märkt att folk bytt sida. Man blir motarbetad. Folk ska övertala mig om att jag snart ska ha barn och familj och ett riktigt jobb. Regelbundenhet är viktigt. Tycker folk plötsligt. Och det tyckte man ju inte på vår sida. Att bryta mot tiden för rasten var ju bra. Att rubba på likformigheten. Men det har bytts sida.

Just att upptäcka att det finns motståndare är inte så konstigt; det har det alltid funnits, men att de som är lika gamla som en har gått och blivit fiender till en är upprörande. De som skulle förbättra världen. Alla i vår generation är inte med i laget längre. Taskigt. När Figo bytte klubb i Spanien kastade man grishuvud och stenar på honom. Och det gällde bara fotboll. Det här gäller ju livet.

Som tur är hittar man folk som är med i laget fortfarande. I olika åldrar. Så om man börjar titta sig omkring så finns det som tur är kamrater. Men det är inte lika lätt längre, förut kunde man bara fråga om de var födda 1977 eller däromkring. Nu måste man ställa en massa jobbiga frågor.

VM i Tyskland i punktform:

Vi har:

- pratad med Teddy Lucic
- knuffat volkabus på autobahn med tutande lastbilar runtomkring
- diskuterat mittfält med Glenn Strömberg
- lärt sig att man köper sekt i lådor inte en flaska
- hittat Panorama; klubben som aldrig stänger i Berlin
- blivit intervjuade av israelisk TV
- blivit hissade av främmande män i en flagga
- sprungit på en djupledsboll på 17:e juni-gatan
- spelat volleyboll på 17:e juni-gatan
- blivit upphåglade av förbispringande glada fans
- beställt in en ny flaska sekt i baren 06.15
- lärt oss att generator heter Lichtmaschine på tyska
- fått komplimanger för vår brittiska engelska (vi som trodde vi pratade tyska)
- bytt till os engelska landslagströjor och blivit bjudna på världens största Pinacolada
- köat till oss biljetter i en rabatt i Munchen
- spelat in jinglar till tysk radio och sjungit "England har ett hockibocki-lag".
- skällt ut en FIFA-vakt för bristande respekt för fotbollsintresserade
- knuffat till en kravallpolis för att han stod i vägen
- diskuterat våra föräldrar
- druckit whiskey som kostade 45 kr (Queen Margot -Spitzenqualität)
- dansat under världens största discokula vid Brandenburger Tor
- ätit en lätt lunch bestående av 1kg kött och 1 kg potatis samt 1,2 liter öl i Munchen
- gråtit efter förlusten mot Tyskland
- pratad om kärlek
- berättat för varandra hur mycket vi gillar varann
- berättat för varann hur bra vi är
- inlett kulturutbyte med hippa klubbar i Berlin
- konstaterat att FIFA är en penningkåt organisation som skiter i fotboll
- bestämt att vi åker till EM 2008
- haft strafftävling i beckmörker
- varit rockstjärnor
- badat lavendelbastu för att lukta gott under åttondelsfinalen
- åkt taxi med en gammal pirat som insett att lagen är mest för mesar
- saknat de vi älskar

- försökt övertala Teddy att prata in oss till spelarhotellets bar
- sagt att vi ska flytta till Berlin
- jublat efter 1-0 mot Paraguay
- misslyckats med att träffa Sveffa fastän vi och han befann oss samtidigt i Köln

Undangömd

Två trappor upp, mitt i stan
Har jag dragit mig undan idag
Mitt i allt är jag gömd
Mitt i allt, men utanför

Tänder fem stycken ljus och ber
Inte till gud inte till er
Jag ber till mig själv igen
Och lovar att måla om himmelen

Lite vilsen just ikväll
Lite bortkommen och snäll
Undrar lite hur det går
Jag som brukar tycka att ingenting är svårt

Med lite andrum blir jag nog stark
2 liter julmust är mitt knark
Imorn kan jag ut och slåss igen
Imorn tror jag på kärleken

Låt mig vara svag inatt
Låt mig komma undan med allt
Om du hälsar på, var försiktig
Säg försynt att det farliga är inte på riktigt

Du tog många år att glömma, men kort stund att komma ihåg igen.

Det handlar om hängivenhet. Passion. Gå in för det. Det blir roligare då. Om man ger järnet. Så det blir till nåt.

Om man står på läktaren, pratar med grannen eller ligger med nån. Gå in för det. Ge järnet. Inga halvmesyrrer. 10000000000000000%. Alltid.

Använd kroppen, rör dig. Skrik, mjäka inte. Var inte snäll, var Jesus.

Om mina tankar är i New York eller i Turkiet.
Vad fan gör jag då här?

Va? Vad sa du?
Jag tänkte på en kyss.

Många är livrädda. Livrädda för att bli ensamma.

Jag tror jag har vänt ryggen
Och skiter i ett förlåt
Låt mig vara horan på bygden
Det är mig de kommer ihåg

Det är mig de kommer ihåg

Jag vill viska konstiga sagor i ditt öra. Och kyssa hela din kropp.

Jag har trott att det var något generellt att jag ville viska i öron på folk.
Men nu känner jag igen det; det är i ditt öra jag får lust att viska saker.

Jag har alltid fått höra att jag är speciell. Att jag har nåt extra i blicken, i skrattet, i glädjen.

-Men vad hjälper det?

Jag orkar inte alltid vara Stålmannen. Inte hela tiden.

På dagar och nätter kan jag vara det. Flyga omkring med superkrafter och hinna med alla möten och repetitioner. Slå mig för bröstet och vara alla behjälplig.

Men inte alltid när jag kommer hem. När jag tänder den lilla lampan med gult ljus vid fönstret. Då orkar jag inte alltid vara Stålmannen. Trots att Cupido står och skriker på mig. Så orkar jag inte.

Även Stålmannen får väl vara Clark Kent ibland.

Trampa inte mig på halsen. **HALLÅ!!!!** Jag ligger här nere!

Min älskarinna

En pirat till.

-syrran har fött barn.

Madame Bovary

1. Precis samma känsla, lika ont nu igen
Hade glömt det jobbiga helt ärligt
Samma fälla igen, samma lögner igen
Och igen tror jag att det mest är underbart besvärligt

Som den unge Werther led, gråter även jag
Utan blå och gula kläder men ångest och kval
Du är den franska kvinnan, fastän din mamma kommer från Ungern
Kvinnan som vill och älskar men som bara inte kunde

2. Vi hoppas och väntar precis som de två
Att snart ska allt lösas så enkelt så
En flyktväg av lögner, en raket ut ur stan
Borde vara lättare nu än i ett 1800-tal

Du är Lotte och jag är frihet
Det kan väl inte gå lika illa för oss
Stockholm, Kristianstad, Frankrike eller Weimar
Samma kärlek, kom kom loss

stick

Det kanske inte ordnar sig
Det kanske inte ordnar sig
Jag vill vara i dig

ref.

Madamen är du med vacker stil, het men sval
Den gråtande pojken, (Unge Werther) det är jag
Alla känslor och stormar vi inte kan låta bli
Jag är den unge Werther och du är Madame Bovary

Ingen är så glad som jag. Skrev jag för nåt år sen. Och för några veckor sen sa en kompis att jag var världens lyckligaste människa. Så **nåt** är det.

Ringfingret

Jag har aldrig vetat varför ringfingret heter ringfingret. Jag har trott att det bara var ett namn som vilket som helst.

Idag fick jag veta att det var för att det är där man bär ringar. Och Bella sa att det var konstigt att jag inte fattat det.

Kanske är det för att jag inte tror på äktenskapet. Eller för att jag tänkt på annat.

Pontus har åkt till Kina.
Vi pratade; Pontus åkte till Kina.
Hejdå, hoppas verkligen att vi ses igen.
Risken är att han försvann.

Det var 15 steg i trappan i huset jag växte upp i. Man behövde inte tända på nätterna; jag till och med blundade för att det blev lättare.

Res en stege mot min husvägg inatt.
Klättra upp och knacka på.
Upp genom regnet som en bortsprungnen katt.
För jag orkar inte alltid hitta på allting själv.

Törstig eller krossad.
Samma kraft framåt.
På nåt sätt.

Hungrig eller söndersmulad.
Hela tiden

Ditt hjärta, min hjärna.
Eller, ja, hjärnan. Men så att alla förstår vad jag menar.

Törstig eller krossad.
Inatt igen.
Av kärlek och längtan.

Det är kallt, jävligt kallt. Regnet kastas stenhårt mot såväl gamla tanter som mot mig. Och det där lilla hålet i min cykelsadel har gjort så min ända är alldeles blöt. Fastän jag torkade av sadeln innan jag steg på cykeln. Jag skulle tagit bussen.

Jag sitter och väntar på mina studiekamrater Olof och Siri.

När man är blöt i baken börjar man lätt tänka på att flickor oftare än pojkar får urinvägsinfektion. Det började jag tänka på nu. Undrar, om jag varit flicka, jag bekymrat mig över hur jag skulle byta byxor på ett café . När jag dessutom inte hade några extrabyxor. Nä, det hade nog inte varit något problem för i så fall hade jag varit väldigt, väldigt snygg och haft en BMW som jag kört hit med och jag hade haft push up-bh och jag hade haft pengar så jag kunnat ta en espresso medan jag väntade här utan att bli pank och jag hade haft sex ikväll och jag hade gått för att titta mig i spegeln nu på toaletten.

Oj, vad jag hade gjort saker. Men jag gillar att vara kille. Jag känner mig ganska snygg.

Tittade i min köksvask nyss. Jag spottade ut tandkrämen där när jag borstade tänderna. Fastän jag började borsta i badrummet och det var fullt möjligt att gå tillbaka dit, men jag valde ändå köksvasken. I alla fall... Jag tittade i den och tänkte att jag inte riktigt visste hur den såg ut. Fastän det är min vask. I mitt hem. Så visste jag inte riktigt hur min vask såg ut. När jag var liten och bodde i mitt barndomshem visste jag exakt hur min vask såg ut. Alla vaskar i huset visste jag exakt hur de såg ut. Mina vaskar. Man ville veta.

Men nu vet man knappt. Jag minns inte alls min förra vask, i min förra lägenhet. Man blir avtrubbad på vissa områden. Man skiter lite i hur ens vask ser ut nuförtiden. De är ju alla ganska lika. Det spelar liksom ingen roll. Man har ju flyttat runt en del och så.

Kanske är det bra att man lägger sitt krut på annat. Och kanske är det inte så viktigt hur vaskarna ser ut. Eller åtminstone huruvida man vet hur de ser ut. Fast samtidigt känns det lite sorgligt och lite som man tappat kontrollen. Över saker och ting. Och vasken.

Vi måste skynda på innan
natten är över. Snabba på,
snabba på. Fest och dans,
cigaretter och sprit. Skynda
på. Natten är kort. Kort som
fan. Snart är det morgon. Då
blir det ljust och allting tar
slut. Skynda på, skynda på.

Det är stor skillnad på vad man gör var. Alltså, man gör olika saker i olika situationer.

Nu, till exempel, sitter jag med benen i kors, städat tillbakalutad och läser en novell. Jag vikarierar som lärare och eleverna har prov. Jag ger ett seriöst intryck och ser väl nästan proper ut. Nästan lite äckligt, för övrigt.

Om några timmar, närmare bestämt tre, ska jag göra helt andra saker. Dricka sprit, snacka med snygga brudar, skämta och skrika. Säkert röka och kanske klä av mig naken mest för att det är kul.

Det hade nog verkat konstigt om jag gjorde det här och nu istället. Ett jävla liv hade utbrutit. Eleverna hade skrattat. Några hade velat få sprit. Läraren som tittade in nyss hade svimmat och rektorn hade strypt mig. Säpo hade nog nästan kopplats in. Ett jävla liv.

Bara för att man gjorde något tre timmar tidigare. Fantastiskt.

Kärleksförklaring till publiken (och mig)

1. Det spelar ingen roll var jag är
I vilken stad eller på vilken planet
Inga förklaringar eller teorier (om fermoner)
Ingen som reder ut, ingen som kan eller vet

Låter allting bara va
För idag är det bara jag

2. Sätt inte på TV:n
Googla inte fram ett skit
Bara njut av en människa
Som står här och andas, lyckats komma hit

Låt allting bara va
För idag är det bara jag

3. Inga stråkarrangemang
Ingen melodifestival
Inga tankar om karriären sen
Inga stjärnor eller solar -de har vi stängt av

Låt allting bara va
För idag är det bara jag

4. Jag skiter i vilket språk du pratar
Jag skiter helt i om du sminkade dig nyss
För det räcker med att vi andas
Och helt säkert är du så jävla snygg

Låt allting bara va, för idag...

Låt bli
För idag är det bara vi

Just nu famlar jag.
Den mest målinriktade och fokuserade människan famlar.
Mål och sånt har jag kvar, men i nuet famlar jag.
Liksom simmar i någon slags välling.
Magen är i berg- och dalbana.
Och huvudet.
Borde kanske gå på krogen.
Och kyssa flickor jag inte känner.
Då kan det bli riktigt roligt att famla.

Kanske ska man börja spela biljard.
Och ha det som sin grej liksom.
Tjäna pengar på det och så.
Åka runt med en kö.
Det kan vara en lösning.

Jag vaknar tidigt på mornarna. Konstigt. Jag som är världsbäst på att sova.

Och så drömde jag att jag var Zorro och fäktades med sabel. Och flydde ridande på en räv. De som är så små.

På morgonen efter körde jag bil på E4:an. Och en slang hoppade av och vägen fick ett brett streck av bensin. En man skrek att jag måste stanna. Så då gjorde jag det och satte på slangen.

Sen blev vi vräkta från lägenheten. Så vi kanske ska bo på en båt. För då kan man segla iväg när folk blir jobbiga. Eller så flyr vi på en räv. Eller vänta förresten, vi kan fäktas med sabel också.

Bubblorna är det viktiga.
Bubblor som bubblar mig uppåt.
Det är tur det finns bubblor.
Vad skulle jag gjort utan bubblor.
Det spelar egentligen ingen roll, för nu har jag bubblor.
Tänk om bubblorna tar slut.
Då får det vara så.

Bubblorna är det bästa.
Bubblor i mig.
Som får mig att studsa.
Upp och ner. Upp och ner. Upp upp.

Ibland blir jag rastlös när det händer.

Ibland blir jag tvärarg.

När det slösas med tiden.

Slöseri med min tid. Allt jag vill göra får stå i en långlång systemetkö och vänta.

Att till exempel sitta och slöa framför TV:n behöver inte vara att slöseri med tiden.

Men att sitta och lyssna på nån som vet den rätta vägen. Det är slöseri med tid.

Ibland går det åt en massa tid åt sånt som man undrar varför det tar sån tid.

Kan ni berätta om mig för era vänner imorgon? För jag vill bli ihågkommen.
Ni kan säga att det stod en långhårig kille och tjatade om att han vill bli ihågkommen.

Ni kanske säger, i så fall kunde han ju gjort något bra istället för att tjata.

-Fast när ni säger så har jag ju lyckats. Ha.

Jag är snygg, lite bakfull, men snygg. Det har en tjej sagt en gång.

Jag kommer över taken inatt och kysser din ytterdörr.

En bomb, Som snart, väldigt snart exploderar, briserar, kokar itu, allt jävla möjligt. Rastlöshet, desperation, frustration, kåthet, skräck, maktgalenhet, lycka, ilska, kärlek, diesel, hat och språng.

Jag skriver låtar om det här ibland. Allt jag vill skriksjunger jag så jag blir blå. Folk borde ju fråga vad det är jag vill. Allt. Eller? Jag vet inte riktigt om jag ska vara ärlig. Visst kan jag räkna upp en massa, spela, sjunga, hoppa och så vidare. Men egentligen vet man väl inte.

Vad jag vet är att det är mycket i detta fall. Om ni bara visste hur det kokar i mig. Hur det är en kärnreaktor utan tillstymmelse till något som skulle kunna kallas en styrestav i närheten. Det är härligt men frustrerande. Speciellt om man umgås med lugna människor som tittar på kläder i affärer till exempel. Inte för jag vet om jag fått utlopp för det på nån annan plats. Ahhhhhh! Vill man skrika. Det är så mycket nu att jag nästan börjar gråta. Fanimig.

4 gitarrer, en bas och en synth
Hattar, kandelabrar och utgångna mynt
Lådor med sladdar och Peterssons grammofon
Farmors gamla lakan och en stearinstänkt telefon

En bakelitlödkolv och min rutiga keps
Fiskeväskan och sommarens fläkt
Slänger det kvarglömda förutom Davids skor
Och precis som vanligt är det mer än man tror

Systerbarnens videokassetter och gamla brev
Alla vackra ord som ni satt och skrev
Inspelningsband från '95
Kanske tur man slängt bandaren så man inte kan lyssna igen

12 vita skjortor och tavlan från far
Ett blått liggunderlag med Roskildedoften kvar
Högen med papper med låtar jag gjort
Fotbollsskorna och där är ju mitt arsle på kort

Fötterna på en låda med sprit och med tyg
Och en tröja från Svalan som jag sparat i smyg
Gömma champagnekorkshålen i taket med tejp
Och att det inte var vårt köksbord är det väl ingen som vet

Jag flyttar imorn

Brev

Kärleksbrev. Måste vara det bästa. Eller åtminstone kärleksfulla brev.

Mellan människor som tycker om varandra.

Andra brev är ofta tråkiga. Du-har-glömt-lämna-tillbaka-boken-brev från bibliotek, telefonräkningar, som man får när man ringer istället för att skriva kärleksbrev, och information från det lokala postkontoret angående nya öppettider. Sådana brev är tråkiga. Så skriv mer kärleksbrev. Per mail eller papper. Bara överför er kärlek till de ni gillar. För kärleksbrev är det bästa.

Jag älskar mina vänner!

Jag måste vara tyst; jag får inte säga ett ord.

Jag måste vara tyst; det här är alltför stort.

Jag måste vara tyst; jag hatar att vara tyst.

Alla dessa tvångskaffar man druckit.

Nationalstaten -ny fånig idé.

Nationalstaten -ny fånig idé.

Nationalstaten -ny fånig idé.

Nationalstaten -ny fånig idé.

Nationalstaten -ny fånig idé.

Nationalstaten -ny fånig idé.

Nationalstaten -ny fånig idé.

Nationalstaten -ny fånig idé.

Nationalstaten -ny fånig idé.

Nationalstaten -ny fånig idé.

Nationalstaten -ny fånig idé.

Nationalstaten -ny fånig idé.

Nationalstaten -ny fånig idé.

Nationalstaten -ny fånig idé.

Nationalstaten -ny fånig idé.

Nationalstaten -ny fånig idé.

Nationalstaten -ny fånig idé.

Om det kommer hit varelser från en annan del av rymden skulle vårt sätt att se på oss själva ändras. Milt sagt.

Troligen skulle vi inte kunna se, nog inte ens kunna tänka oss dem. Så kanske har det redan hänt.

Men fastän man försöker tänka sig hur det är, är det svårt att fatta. Det behövs nog en konkret grön gubbe i vanlig 3D för att man ska hajja.
Välkomna!

Ryska

Vi pratade svenska med varandra. Hon var från Ungern och jag var från Sverige. Ursprung skiter jag i, men språkligt sett var det intressant. Hon läste svenska vid universitetet i Budapest och jag hade läst svenska vid universitetet i Lund.

Hon frågade mig vad jag kunde mer för språk så då var det läge för mig att fråga vad hon kunde mer för språk.

Engelska och ryska sa hon. Hon tillade snabbt att hon tillhörde den sista kullen som läst ryska i skolan; det gjorde man inte längre.

Jag lyste upp. Ryska! Bara några dagar tidigare hade jag pratat med min kompis P-Å. Om Ryssland och om ryska. P-Å är en man som folk tror är ryss. Bland annat för att han ställer till med vodkakvällar, som för övrigt är fantastiska -1 liter sprit per person och rajraj, han pratar ryska om han vill samt åker han till Moskva på somrarna och letar dokument om förra sekelskiftets syn på Stalin. Vi pratade om att ryska är ett stort språk. Jättemånga människor kan ryska. Dels i gamla Sovjet och i dess tidigare lydstat. Såsom Ungern.

Efter mitt entusiastiska tal om ryskan i sju minuter var det Barbaras, den svensktalande tjejen, tur att säga något. Det gjorde hon inte först. Hon tittade lite bort, rynkade lite på näsan och menade att så fantastiskt var det inte. Sen frågade hon när dativböjningar försvann ur det svenska språket. 1400-talet, sa jag.

När det bultar i magen.
Vill man ta flyget till New York.
När det bultar i magen.
Vill man gå ut varje natt.
När det bultar i magen.
Gör man av med alla sina pengar.
När det bultar i magen.
Vet man ibland inte om man är rastlös eller bara glömt äta.

Det sjukaste och sjsystaste jag varit med om

Så här kär har jag aldrig varit. Har jag kanske sagt förut.

Det känns annorlunda den här gången. Har jag kanske sagt förut.

Jag vill vara med dig för alltid. Har jag aldrig sagt förut.

Jag älskar dig och det gör inget att du råkar ha barn. Har jag aldrig sagt förut.

Det kan ta slut imorn. Har jag sagt förut.

Jag andas bara dig. Har jag nog sagt förut.

Världen känns helt annorlunda. Har jag aldrig sagt förut.

Kärlek utan löften är kärlek utan svek. Säger jag emellanåt.

Varför man inte kan känna evigheten med kvinnor man älskar som man gör med kompisar. Har jag undrat.

Jag känner evighet med en kvinna jag älskar. Konstigt.

Vi kan hångla lite med andra men inte ligga. En reko deal.

Du har de bästa kyssarna. Har jag sagt förut, men även den gången till dig. Faktiskt.

Dumt att lova saker. Men att det känns som att det är dig jag vill ha på riktigt, som gör mitt liv bättre, och som alltid jag vill ha nära. Sånt råkar jag känna nu. Och man ska göra som man känner. Visst kan det ändra sig. Men skit i det nu.

Jag älskar dig.

In i mörgen.

Du har sagt att du vill gifta dig med mig. Fast du inte vill gifta dig. Och jag skulle få för mig att säga ja, fastän jag inte tror på äktenskapet. Men konsekvens är ju mesigt.

Det sjukaste och sjsystaste jag varit med om. Ingen gör världen så sprakande och färgstark som du.

Till Paris. Istanbul och Jerusalem och NY. Med dig.

Spriten, kvinnorna och Malmö FF.

Italien

Jag åkte minibuss med en kille igår. Han jobbade som just minibusschaufför för någon bussfirma.. Lite oväntat frågade han om jag pratade italienska. Det gjorde jag inte. Han hade bott i Italien, sa han.

-Jaa, sa jag entusiastiskt. Dit vill jag ju åka för att bo några år. Så jag frågade ivrigt var man skulle bo, fastän jag vill till Rom, har jag nog kommit fram till, Ju större desto bättre eller nåt.

Vi pratade lite om Italien, men jag glömde fråga varför han undrade om jag kunde italienska. Sen sa han att han tidigare haft en bar inne i centrala Prag. Han beskrev exakt var. Längs Siroka.

-Ett bra ställe, sa jag.

-Jepp, sa han.

Fast han hade blivit tvungen att lämna det för att det höjde hyrorna. 180 000 Kc i månaden var för mycket.

Jag undrade om han hade några nya barprojekt på gång. Eller kanske någon restaurang, eftersom han nämnt att han också kunde laga mat.

-Nej, sa han med ganska tom blick.

Och så körde vi vidare ut på motorvägen med minibussen.

har sagt upp mig

3 dagar kvar sen får jag gå

3 dagar sen kan de själva stoppa pappren i sina gumpar

3 dagar sen ska jag promenera ut i rymden

Först måste jag dock få mig en stadig fylla

Sång den 28:e juli

Jag har skickat så många sånger, allt jag nynnade på, till dig
Jag har skickat tusen kyssar i natten, jag har rullat hatten genom
Europa för dig
I tårar framför mitt öppna fönster vet jag att jag inte kan låta bli
Precis som förra gången är det inget man viftar förbi

Du sa att det var ditt fel sist, att du helt enkelt var för feg
Det är ännu överkligare nu, och ungefär samma problem
Men viska nu grattis till din dotter från mig, fast hon inte vet vem
jag är
Fast hon känner nog, som du sa, jag är faktiskt hela tiden brev

Du skrev att du mindes en gång, att du älskade mig så du ville
kräkas
Ungefär så är det nu, sjukt men skönt, det kan jag försäkra

Det är inte så lätt att ge dig så mycket; skriker jag ut över fel stad
Men du kan åtminstone få en födelsedagssång till ditt barn

Det finns för fan adjektiv

Nu har jag läst en Jonas Gardell-bok. En komikers uppväxt hette den. Jag grät på ett ställe. Det brukar jag inte göra, fast visst grät jag när Lars Frölander tog OS-guld i somras. Faktiskt ganska skönt att gråta. Åtminstone OS-gråta. Ofta är det ju mer smärta. Jag hade en flickvän ett tag som jag var förälskad i. När vi gjorde slut och lade ner så grät jag. Grät vi. Och det gjorde ont.

I alla fall. Jonas Gardell. Så nu kan folk anklaga en för att härma honom när man skriver. Annars kan de anklaga mig för att härma Lukas Moodysson, för en bok som han skrivit har jag läst. Men de flesta tänker nog på film när de hör hans namn.

Som icke erkänd råkar man ut för en del beröm, en del negativ kritik och massor av jämförelser. Massor. Dels när folk vill visa sitt kunnande inom litteratur eller musik och dra paralleller och hitta likheter och dels när folk inte riktigt vet vad de ska säga; då jämför de.

Man blir trött på det. Se MIG, tack! Och det finns för fan adjektiv. Man kan beskriva saker ting utan att säga vad det liknar. Visst, ibland kan en liknelse vara befogad men oftast är det ganska intetsägande och trist.

När någon frågar om min musik så beskriver jag gärna. Jag gillar det. Med ord och gester och miner.

-Men säg någon du låter som, säger den person som tydligen vägrat lyssna på min beskrivning eller som kanske helt enkelt tillfälligt var döv för tre sekunder sen.

Jag vägrar.

-Vet inte, säger jag kanske. Eller mer kaxigt:

-Som mig.

-Jamen, nån måste du låta som.

-Nej, ja, kanske... Jag har tvekat... För det är väl klart att det finns likheter. Jag är människa. Andra som gjort musik är oftast människor. Men...

Det slutar med lite tveksam stämning och lite tystnad en stund. Tystnaden bryts av en försiktig fråga:

-Har du spelat in på Tamborine Studios?

-Nä. Jag tycker deras produktioner låter röv.

-Men söker du inte lite efter Cardigans sound? Jag tyckte det lät lite så.

-Nä, jag spelade in i mitt kök och i min kompis källare för att undvika deras 60-talsskit.

Tyst igen.

-Såg du fotbollen igår?

Det står en staty på en klippa några hundra meter bort. Jag såg den innan när jag gick över floden. Solen kräkte ner över mig och den. Statyn föreställer en kvinna. En grön kvinna som håller armarna rakt upp. Hon har ett palmblad i händerna. Hon står högt upp och ser ut över stan. hela stan för hennes fötter.

Hon är ett frihetsmonument som det heter. Egentligen för ryssarnas intåg när andra världskriget höll på att ta slut. Men för mig blev hon nåt annat. Jag brukar själv sträcka armarna rakt upp när jag känner mig bra, fri, stark, och fylld av extas och rastlöshet och frustration och framåt-uppåt-tänkande. Jag har snott det från Ulf Lundells omslag till Kär och Galen.

Fröken Palmblad, som statyn kallas, är min erövra-världen-kompis. Vi sträcker våra armar mot himlen och kastar oss framåt. Så in i helvete.

Jag skiter i om det egentligen är ett töntigt krigsmonument, för mig är det ett tecken på att världen är vår.

-Excuse me, doo you speak English?

-No

-Do you want sex?

-No. No.

-Come on. It's no problem. It's very nice.

Konstigt att tacka nej. När det dessutom läggs fram klockrena argument.

Prag. Tjeckien har precis vunnit hockey-VM. De är fulla och glada och skriker "Ceska" hela tiden.

Någon har klättrat upp i Vaclavstatyn och viftar med en flagga. Brandkåren plockar ner honom. Då viftar han ännu mer med flaggan och folket nedanför jublar: "Ceska, Ceska!".

Jag går bredvid och tittar. Jag hejar på Sverige i hockey. men en öl kunde de väl bjuda på i segeryran.

En bil, följd av 50 människor, kör gatan ner. En flicka står och smeker sin bakdel i den öppna bilen och tittar på mig. Hon har inga byxor. Jag hejar på Sverige. Men jag skriker också: "Ceska, Ceska!". Idag.

Skicka Bob Dylan till Fame Factory.
För han dansar inte tillräckligt bra.

Jag har jobbat hela natten.

Ögonen i kors.

Upp och jaga vidare.

För mina låtar får jag inte en spänn.

Inatt jobba igen.

Detta är gnäll, men egentligen är jag stark och optimistisk.

Jag vill ha dig.

Jag är inte lika snygg som Hugh Grant.
Fast jag äger världen ändå.
Och i vissa vinklar är jag faktiskt snyggare.

Jag vill inte skildra verkligheten.
Jag vill inte måla upp sagor.
Helt ärligt vet jag inte riktigt vad jag vill.
Jag kan bara helt enkelt inte sitta still.

Vårnatt, sommarnatt.

Mina systrar säger att jag är född med tur. Det är jag väl. När jag blundar och gissar brukar det bli rätt.

Men vet de att jag är född med ett darrande begär efter något mera. En längtan efter alltihop, en rastlöshet som inte kan dämpas.

Jag brukar säga att det är en drivkraft. Men ibland gör det ont.

Så trots all tur i världen, så märker jag inte så mycket av den hela tiden. Ibland, jodå, men inte alla dagar. Som idag.

Hon har träffat någon annan sen hon träffade mig.
Du sitter och längtar efter honom som jag längtar efter dig.
Dra åt helvete.

Jag tittar på Fame Factory.
Alla gråter och står i.
Är det inte klart att det är dit alla vill.

Det var en som hette Linda som tävlade mot en kille
De sjöng varsin sång
Linda fick vara kvar, då föll hon i gråt
Undrar om det var för att Bert bar sig dumt åt

Frågan är om inte världen hade blivit, om inte bättre, så i alla fall roligare och trevligare om det inte funnits en massa tråkiga män. De kunde försvinna så man slapp de sura hanvarelserna som bara tycker att allt är tråkigt och jobbigt.

En dam såg att jag skrev en dikt. "Skicka in den till en tidning" sa hon. Och menade det. Det ska man kanske göra. En ny tidning.

37 kronor. En mellanöl. 3 i dricks. Ett glas vatten. Trötta fötter. Trötta ben
rinner längs stolen. Har jobbat för att kunna fortsätta vara konstnär.
Så var det nog för Villon också. Det känns bra. Fast jag är fortfarande trött i
fötterna.

Ge mig ett äktenskap så jag kan krossa det. -Det slår mig att jag kanske kan verka lite destruktiv.

Jag kan få för mig att gifta mig med dig. Bara med dig. Och jag som hatar konstiga löften och hela äktenskapet. Kan man få säga: "Vi älskar varandra i nöd och lust"? Inte nåt om framtiden. Och inget om trohet. För sånt vet man ju inte.

3 km från fastlandet. Hur hamnar man på en ö i Stockholms skärgård?

Och, hur kommer man därfån?

Det går en båt 2 eller 3 gånger om dagen.

Man äter dyra middagar och undrar vem som betalar.

Man bastar och dricker öl, man har sex på vandrarhemmet.

Sen åker man hem med båten som går 2-3 gånger om dagen.

Om man nu inte har missat den.

Det känns i hela luften, det är en doft av förväntan, snart kommer det nog att hända.

Det kvittrar och skvallras, det växer och skallrar, det är som att hela världen står på tå och jag med; jag står och kikar över planket.

"Vi hade skjuttävling. Och jag vann!"

Man ska säga ifrån när man inte vill va? Jag vill inte mer just nu. Jag vill faktiskt mest hem. Hem och ta av mig tröjan och byxorna och gå naken i köket. Öppna fönstret och kolla om tjejen som flyttade in förra månaden fortfarande är söt. Sätta på TV:n men titta bredvid den. Ringa en kompis och fråga vad hon gör. Titta i kylskåpet och se att det nästan är tomt förutom en öl och lite senap.

Nog tröttnar jag på att vara hemma efter kanske tre timmar. Men just nu hade det varit skönt.

**Låt dem inte ta över.
Låt dem inte skrika och gråta högst.
Pessimistjävlar.
De kan väl få stå och sura emellanåt.
Men låt inte pessimisterna ta över.
För då blir det nog väldigt, väldigt tråkigt.**

**Nu har jag blivit kallad för idiot.
Jag tog faktiskt illa upp.
Fastän jag brukar säga att det är en komplimang.
När folk häver ur sig sånt.**

Det är skönt att ha musik i bakgrunden. Kanske från en TV, då får man även lite färgat ljus.

Det beror lite på vad man gör om det är behagligt med musik på. Om man till exempel sitter och skriver låtar. Då är det lite störigt. Och det är i sig lite störigt, för i princip hade det varit behagligt även då.

Vissa människor vill ha speciell musik vid speciella tillfällen. Som att folk vill ha Berry White när de knullar. Vissa vill ha Enya. Fast då kan det lätt bli lite mesigt.

Nu kommer den igen. Känslan att jag är lurad. Jag har gjort slut med min tjej för att få henne. Och hon har gjort slut med sin kille. Men han har ännu inte flyttat ut. Rinner det ut i sanden? Jag känner mig dum. Hatar att känna mig dum. Nu sitter de och kollar på film. Och här sitter jag och väntar. Om tre veckor är det sagt. Men tiden tickar och jag undrar. Ska jag få stå där igen och känna mig dum. Då blir jag nog helt jävla vansinnig. Den 4:e nästa månad. Händer det inte då blir jag helt jävla vansinnig.

Jag har dessutom sagt att egentligen skiter jag i om han finns. Bara hon slutar smyga med mig. För det är det som suger. Att hon måste sluta prata för att han dyker upp eller inte låta msn vara igång för han kommer hem. Han skulle bli så arg och det är onödigt och taskigt. Och dumt att bli ovänner med barnet och allt. Jag håller väl med, men samtidigt känns det mycket. Ont gör det. Att man måste smyga med mig, som att jag inte är nåt att visa i solljus. Jag fattar att jag är hård och orättvis nu, men ibland känns det så.

Dysspatiker

Dyslektierna har fått en term och därmed blivit uppmärksammade och resurser avsätts.

Men vi med dåligt lokalsinne då? Vi får inga resurser. Folk blir öppet irriterade och säger att vi är dumma i huvudet och tycks tro att vi avsiktligt kör fel. Om någon stavar mycket fel är det ytterst moraliskt tvivelaktigt att säga att någon är dum.

Så sluta tycka att vi är dumma. Vi, dysspatiker.

Olika män och ett fåtal kvinnor har studerat mig idag. Från topp till tå. Från öga till näsben, via vecken i pannan. Sett mig djupt i blicken för att utröna hur jag är in i minsta detalj.

Normalt sett hade jag blivit smickrad. Riktigt glad faktiskt; man känner sig ofta lite speciell när någon betraktar en noga.

Fast dessa män och kvinnor hade pistol, några dessutom batong och uniformer med, och faktiskt ganska lustiga hattar.

De var så kallade passpoliser.

-Snälla får jag gå nu? Jag har faktiskt
bråttom.

-Bråttom?

-Våren, hönan!